

РЕШЕНИЕ

№ 163

гр. К., 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., I. СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деян Г. Събев

Членове: Йорданка Г. Янкова
Боян Б. Ешпеков

при участието на секретаря Красимира Хр. Боюклиева като разгледа докладваното от Йорданка Г. Янкова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20235100600293 по описа за 2023 година и за да се произнесе взе предвид следното:

С присъда № 23/09.05.2023 г., постановена по НЧХД № 914/2022 г., по описа на К.йския районен съд, подсъдимия Х. Ю. М. от гр.М., обл.К., е признат за виновен в това, че:

1. На 26.09.2022 г. в гр.К., кв.,„В.“, причинил на А. Д. Д. от с.А., общ.К., лека телесна повреда, изразяваща се в разкъсно-контузни рани в областта на лявата скула, довели до разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, поради което и на основание чл.130, ал.1, във вр. с чл.55, ал.1, т.2, б.,„в“ от НК му е наложено наказание „глоба“ в размер на 400 лв.;

2. На 26.09.2022 г. в гр.К., кв.,„В.“, казал и извършил нещо унижително за честта и достойнството на А. Д. Д. от с.А., общ.К., в негово присъствие – казал му „ще ти еба майката“, „боклук“, „педераст“, и го ударил с юмрук по лицето, като обидата е нанесена публично, поради което и на основание чл.148, ал.1, т.1, във вр. с чл.146, ал.1, във вр. с чл.55, ал.1, т.1 и ал.2 от НК му е наложено наказание „глоба“ в размер на 1 500 лв., както и „обществено

порицание“, което да бъде изпълнено чрез залепване на присъдата на видно място в сградата на Общинска администрация гр.М. за срок от една седмица.

На основание чл.23, ал.1 от НК, на подсъдимия Х. Ю. М., е определено едно общо наказание, а именно по-тежкото от двете - „глоба” в размер на 1 500 лв.

На основание чл.23, ал.2 от НК към определеното общо наказание, е присъединено наказанието „обществено порицание”, наложено на подсъдимия Х. Ю. М., което да бъде изпълнено чрез залепване на присъдата на видно място в сградата на Общинска администрация гр.М. за срок от една седмица.

Подсъдимият Х. М. е осъден да заплати на А. Д. Д. от с.А., общ.К., сумата от 1 500 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от извършеното на 26.09.2022 г. в гр.К. престъпление по чл.130, ал.1 от НК, ведно със законната лихва считано от 26.09.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, като гражданския иск за неимуществени вреди до пълния предявен размер от 3 000 лв. е отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

Подсъдимият Х. М. е осъден също да заплати на А. Д. Д. от с.А., общ.К., и сумата от 1 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от извършеното на 26.09.2022 г. в гр.К. престъпление по чл.148, ал.1, т.1, във вр. с чл.146, ал.1 от НК, ведно със законната лихва считано от 26.09.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, като гражданския иск за неимуществени вреди до пълния предявен размер от 3 000 лв. е отхвърлен, като неоснователен и недоказан, както и да му заплати сумата в размер на 2819.72 лв., представляваща направени разноски по делото.

Подсъдимият е осъден и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд- К., сумата от 100 лв., представляваща държавна такса върху уважените граждански иски.

Настоящото производство е образувано по въззивна жалба на подсъдимият Х. Ю. М., подадена чрез защитника му – адв.Н. М. от АК- К. против постановената от районния съд присъда с твърдения, че същата е необоснована, постановена при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се иска същата да бъде отменена изцяло и да се постанови друга

присъда, с която подсъдимият да бъде оправдан по двете повдигнати му обвинения и да му се присъдят направените по делото разноски пред двете съдебни инстанции. Твърди се, че от събраните по делото доказателства не се установявало подс.Х. М. да е осъществил от обективна и субективна страна престъпленията, за които е предаден на съд и признат за виновен. В производството пред първата инстанция не се установило по безспорен и категоричен начин описаната в обстоятелствената част на тъжбата фактическа обстановка.

Сочи се в жалбата, че в полицейската преписка приета по делото, непосредствено след твърденията за настъпил инцидент между А. Д. и Х. М., тъжителят дал писмени обяснения, в които не споменавал за каквито и да било обиди, изречени и насочени спрямо него от страна на подсъдимия. Той заявил, че Х. М. му е нанесъл един удар с юмрук над лявото око, усетил е силна болка, бил е с очила, които са се счутили. След това бил хванат за ръката от С. С. и тръгвайки си, А. Д. сочел, че подсъдимият е продължил да му се заканва, но не и да го обижда. Казал му е „Ще ти счупя краката. Няма да оставя нещата така.“, но никакви обидни квалификации и думи като „Педераст“, „Ще ти еба майката“ и „боклук“, не са били изричани от устата на подс.М.. Твърди се също, че Х. М. само е направил забележка на А. Д. да не говори високо, разменили са си реплики, като от страна на тъжителя са били изречени думите „Ти ли си този, който ще ми прави забележка?“ и Х. е бил избутан с ръце в гърдите и след това с М. М. си е тръгнал за гр.М..

Районният съд не следвало да кредитира показанията на св.С. С., който твърдял, че ударът с юмрук бил в дясната част на лицето на пострадалия, тъй като показанията му били в противоречие с установените наранявания на А. Д., които били в лявата част на лицето, под лявото око. Не следвало също да се кредитират и показанията на св.М. А., тъй като по делото било установено, че същият не е бил очевидец на инцидента, както твърдял. В подкрепа на твърдението, че подсъдимият е нанесъл удар с юмрук в лицето на тъжителят било и посоченото от вещото лице д-р М. обстоятелство, че ако е бил нанесен удар с юмрук в областта на лицето на А. Д., нараняванията независимо с каква сила са нанесени, е нямало да бъдат плиткни наранявания в лявата част на лицето, под окото на А. Д., каквито били констатирани при първоначалния преглед на пострадалия.

В съдебно заседание жалбодателят лично и чрез защитника си – адв.М., поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена.

Ответника по жалбата – тъжителят А. Д., не се явява, но чрез повереника си – адв.Л. Б. от АК- К., счита жалбата за неоснователна и моли да се потвърди атакуваната присъда, като правилна и законосъобразна.

Претендира за присъждане на направените по делото разноси във въззивната инстанция.

На основание чл.314 от НПК, след проверка изцяло правилността на присъдата, по повод и във връзка с подадената жалба въззивния съд приема за установено следното:

Жалбата е подадена в сроковете посочени в разпоредбата на чл.319, ал.1 от НПК, от лице легитимно да подава такава, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Първоинстанционният съд е изяснил обстоятелствата по повдигнатите на подсъдимия обвинения. Въз основа на събраните доказателства от районният съд и на въззивното следствие, се установява следната фактическа обстановка:

Подсъдимият Х. Ю. М. е роден на *.*.**** г. в гр.М., общ.М., обл.К., живущ в гр.М., български гражданин, женен, с висше образование, работи, неосъждан, с ЕГН *****. Ползва се с добри характеристични данни по местоживееене.

На 26.09.2022 г. в следобедните часове, около 14.30-15.00 часа, тържителят А. Д. Д. се намирал на автомивка „Меси“ в гр.К., кв.„В.“. В този обект имало и кафене, като тържителят разговарял пред кафенето със св.С. С.. Там имало и клиенти на автомивката, както и двама познати на тържителя – А. Х. и св.М. А.. Малко след това до автомивката пристигнали подсъдимият Х. Ю. М. и св.М. М.. Те дошли с автомобил, управляван от св.М. М., който имал среща с приятелка и затова слязъл от колата и отишъл да разговаря с нея. Подсъдимият от своя страна също слязъл от автомобила и се отправил към автомивка „Меси“. Той видял, че там се намирал А. Д., с когото не били в добри отношения. Подсъдимият Х. М. се приближил до тържителя и с дясната ръка му нанесъл удар с юмрук по лицето, в областта на лявото око. Тъй като А. Д. носел слънчеви очила, при удара рамката на очилата се счупила и част от нея се забила в лявата му скула, причинявайки му наранявания. Освен, че посегнал физически на тържителя, подсъдимият започнал да го обижда и псува, като му казвал „ще ти еба майката“, „боклук“, „педераст“, отправил и заплахи към него. Виждайки това, св.С. С. и А. Х. се намесили, за да преустановят конфликта. Тогава Х. М. се качил в автомобила на св.М. М. и двамата си тръгнали.

За нападението над него, тъжителят сигнализирал на ЕЕН 112 и на място бил изпратен екип на РУ-К. в състав свидетелите М. А. и С. М.. Те отишли на автомивка „Меси“ минути след инцидента, при което заварили там А. Д. и част от свидетелите на случилото се. Тъжителят се оплакал, че е бил ударен, обиждан и заплашван от Х. М., и искал да подаде жалба. Свидетелите М. А. и С. М. забелязали, че А. Д. имал малка рана в областта на лицето, под лявото око. Те извършили проверка по случая и още същия ден установили подсъдимия, след което му съставили протокол за предупреждение по реда на ЗМВР.

На 26.09.2022 г. в 16.00 ч, тъжителят А. Д. Д. бил прегледан от съдебен лекар, видно от съдебномедицинско удостоверение № 245/2022 г. В същото били описани констатираните при прегледа наранявания, а именно: Меките тъкани в областта на лявата скула били оточни. В областта на лявата скула били установени две хоризонтално разположени плитки цепковидни рани с фино неравни ръбове и дължини 1,5 см. и 0,8 см.

От заключението в съдебномедицинското удостоверение и от заключението на назначената на първоинстанционното съдебно следствие съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 24/2023 г. се установява, че на тъжителя А. Д. Д. са причинени две плитки разкъсно-контузни рани и оток на меките тъкани в областта на лявата скула. Описаните увреждания са получени при действието на твърд тъп или тъпо-ръбест предмет и по време и начин е възможно да са възникнали така, както се сочело в тъжбата на пострадалия. Разкъсно-контузните рани в областта на лявата скула са довели до разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК /временно и неопасно за живота/, а останалите описани травматични увреждания са причинили болка и страдание. Оздравителният процес при подобни увреждания е с продължителност около две седмици. При разпита на първоинстанционното съдебно следствие, вещото лице уточнява, че разкъсно-контузните рани в областта на лявата скула на тъжителя е вероятно да са получени от счупване на рамката на очила, отколкото от удар с юмрук, тъй като те били успоредни и близо една до друга, плитки, и видно от прегледа извършен при изготвянето на експертизата, са зараснали първично, без да оставят белези. Ако раните били получени от юмрук, т.е. с твърд тъп предмет с по-широка удряща плоскост и с достатъчно голяма сила, щяла да се

получи една рана, която да е по-дълбока и изискваща специална хирургична обработка, а тук раните не били такива.

Описаната фактическа обстановка се установи и прие от събраните по делото гласни и писмени доказателства – частично от обясненията на подсъдимия Х. М., от свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели С. С., М. А., М. А. и С. М., които съдят кредитира изцяло; частично от показанията на свидетеля М. М.; Амбулаторен лист от 18.10.2022 г.; съдебномедицинско удостоверение № 245/2022г.; заключението на вещото лице д-р Н. М. по изготвената съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 24/2023 г.; преписка Вх.№ 3134/2022 г. по описа на РП-К., съдържаща материали по преписка рег.№ 194700-4207/27.09.2022 г. по описа на РУ-К.; Справка за съдимост и характеристична справка на подсъдимия.

Настоящият съдебен състав дава вяра на показанията на свидетелите С. С., М. А., М. А. и С. М., първите двама разпита и на въззивното следствие, тъй като същите са логични, последователни, кореспондират по между си и взаимно се допълват, а първите двама са били и очевидци на инцидента. Макар св. С. С. и М. А. като близки приятели на тъжителя да се явяват заинтересовани от изхода на делото, при анализа на показанията им съдят съобрази, че техните показания кореспондират с показанията на полицейските служители – св.М. А. и С. М., които са пристигнали на място непосредствено след инцидента, взели са отношение по случая и потвърждават версията на пострадалия описана в тъжбата и разказана им от цитираните свидетели очевидци на случилото се между Х. М. и А. Д.. А разказаното от последните съответства на описаното в СМУ и СМЕ, като липсват доказателства, които да опровергават или да внесат съмнение относно установеното от свидетелите очевидци, поради което не е налице основание, съдят да не приеме за достоверни показанията им каквито доводи са развити във въззивната жалба. Няма доказателства, които да оборват показанията на свидетелите, че нараняването на тъжителя под лявото око, в областта на лявата скула, е получено именно след нанесения му удар именно от подс.Х. М., както и че след нанесения удар е изрекъл псувни, обидни думи и закани спрямо А. Д., в това число „ще ти еба майката“, „боклук“ и „педераст“. В тази връзка показанията на св.М. М., не могат да бъдат кредитирани в частта им, в която същият заявява, че подсъдимият не е удрял А. Д., както и че не го е

обиждал, а единствено му направил забележка да не говори на висок тон, тъй като при извършения анализ, преценка и съпоставка с останалите събрани по делото доказателства, същите се опровергават от показанията на свидетелите С. С., М. А., М. А. и С. М., коментирани по-горе в решението.

По така изложените съображения, съдът не кредитира и обясненията на подс.Х. М., в частта им, в която твърди, че той не е удрял и обиждал тъжителя, а напротив последния го бутнал, след което и той го бутнал с една ръка при „самоотбрана“, тъй като показанията му в тази им част се опровергават от показанията на свидетелите очевидци на случилото се - С. С. и М. А., които от своя страна както вече се посочи кореспондират с показанията на св. М. Али и С. М. относно разказаното им от тъжителя и св.С. С. при пристигането им на местопроизшествието, както и на приложените съдебномедицински документи. За да не даде вяра на обясненията на подсъдимия, съдът съобрази обстоятелството, че е нелогично, ако тъжителят не е бил нападат, ударен, псуван и обиждан от подсъдимия, то той да се обади на тел.112 и да поиска съдействие от органите на реда, да ги изчака на място, да разкаже на полицейските служители версията, която описва и в подадената тъжба, съответно да посети съдебен лекар и да се снабди непосредствено след случилото със съдебномедицинско удостоверение, като описаните констатирани при прегледа му увреждания съответстват напълно по начин, време и местонахождение на съобщеното от него нападение от страна на подс.М., съответно и разказаното от св.С. и А.. В тази връзка следва да се посочи, че показанията на последните и описаните в СМУ и СМЕ увреждания, се потвърждават и от показанията на полицейските служители, които също твърдят, че те са видели наранявания по тъжителя при пристигането им на мястото на инцидента и при снемане на обясненията им в полицейската приемна, както се потвърждава и оплакването, че спрямо тъжителят от страна на подсъдимия са били изричани обидни думи, псувни и закани. Не без значение е и факта, че непосредствено след инцидента, който се е случил около 14.30-15.00 ч. и посещението на приемната на РУ, в 16.00 ч. тъжителят А. Д. е бил прегледан от съдебен лекар, като описаните наранявания съвпадат с разказаното от Д. на полицейските служители – къде и с какво е бил удрян, счукването на очилата, които е носел, което изключва възможността, описаните в тъжбата увреждания да са били причинени по друго време и от друго лице, а не от подсъдимия. В този смисъл не може да се

приеме, че не е имало нанасяне на удар от страна на подсъдимия над тъжителя и изричане на обидни думи.

Във връзка с всички събрани по делото доказателства следва още веднъж да се посочи, че обясненията на подсъдимия и показанията на св. М. М., в частта им, в която твърдят, че подсъдимият Х. М. не е удрял и не е отправял обидни думи към тъжителя А. Д., са изолирани и се опровергават от другите събрани доказателства, поради което съдът ги възприема единствено като защитна теза целяща оневиняването му. Или, по несъмнен начин по делото е установено, че подсъдимият на инкриминираната дата и място, е нанесъл удар по лицето на тъжителя, както и на висок глас е изрекъл думите „боклук“, „ще ти еба майка“ и „педераст“, които били отправени именно към А. Д., чути и възприети от него и от намиращите се в близост лица.

Във връзка с анализа на събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав намира, че извършения такъв от първоинстанционния съд е правилен и обоснован. Съдът детайлно е анализирал събраните доказателства по отделно и в тяхна съвкупност и взаимовръзка, като за противоречивите такива обосновано е посочил защо кредитира едни, а на други не дава вяра. Доказателствата са тълкувани съобразно действителното им значение и смисъл, а не превратно. В тази връзка се явяват неоснователни доводите изложени във въззивната жалба на подсъдимия, че районният съд е направил неправилен и необоснован анализ на събраните доказателства относно обвинението за причиняване на лека телесна повреда и обида.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че подс. Х. Ю. М. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.148, ал.1, т.1, във вр. с чл.146, ал.1 от НК, по който текст е признат за виновен от първоинстанционния съд, а именно, за това, че на 26.09.2022 г. в гр.К., кв.,„В.“, казал и извършил нещо унижително за честта и достойнството на А. Д. Д., в негово присъствие – казал му „ще ти еба майката“, „боклук“, „педераст“, и го ударил с юмрук по лицето, като обидата е нанесена публично.

Напълно се споделя от въззивната инстанция изложеното от районния съд относно обективните и субективните признаци на престъплението. Така от обективна страна е безспорно установено, че подсъдимият е казал на публично място нещо унижително за честта и достойнството на А. Д. в

присъствието на последния – отправил към него изразите „ще ти еба майката“, „боклук“ и „педераст“, като безспорно употребените думи от гледна точка на установения морал и норми на поведение са унижителни и обидни. Изпълнителното деяние е осъществено в присъствието на тъжителя и безспорно е възприето от него. Налице е и квалифициращия признак на престъплението по т.1 на чл.148, ал.1 от НК, а именно същото да е извършено публично, тъй като безспорно се установи, че обидата освен от тъжителя е чута и възприета и от други лица.

От субективна страна- деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл, тъй като подсъдимият е съзнавал, че думите му са обидни и унижителни за честта и достойнството на тъжителя А. Д. и е целял те да бъдат чути както от него, така и от другите присъстващи наблизо лица.

Напълно се споделят и изводите относно престъплението по чл.130, ал.1 от НК, в извършването на което подсъдимият е признат за виновен, а именно, че на 26.09.2022 г. в гр.К., кв.,„В.“, причинил на А. Д. Д. лека телесна повреда, изразяваща се в разкъсно-контузни рани в областта на лявата скула, довели разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. Престъплението е осъществено при единствено възможния при него пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е общественотоопасните му последици и е искал тяхното настъпване. Умисълът е обективизиран в поведението му – Х. М. е съзнавал, че нанасяйки удар на пострадалия, ще му причини телесни увреждания и е искал и пряко целял именно такъв вредоносен резултат.

При определяне вида и размера на наказанията за всяко от извършените престъпления по чл.148, ал.1, т.1, във вр. с чл.146, ал.1 от НК и по чл.130, ал.1 от НК, първоинстанционният съд е обсъдил обществената опасност на деянието и на дееца, преценил е също отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства. Правилно съдът е посочил, че за престъплението по чл.130, ал.1 от НК, подходящо и съответно на извършеното деяние е по-лекото измежду алтернативно предвидените, а именно „пробация“, което поради наличието на многобройни смекчаващи вината обстоятелства с приложението на разпоредбата на чл.55, ал.1, т.2, б.„в“ от НК го е заменил с „глоба“, чийто размер е определил на 400 лева.

За престъплението по чл.148, ал.1, т.1, във вр. с чл.146, ал.1 от НК,

първоинстанционният съд също е приел наличието на многобройни смекчаващи вината обстоятелства и е приложил разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 от НК, като е наложил „глоба“ под най-ниския предвиден законов размер, а именно в размер на 1500 лева, съобразно с разпоредбата на чл.55, ал.2 от НК, позволяваща най-ниския предел на предвидената глоба, в случая 3000 лева, да се намали най-много с една втора. Правилно също така, съдът е наложил и кумулативно предвиденото наказание „обществено порицание“, определяйки и начина на неговото изпълнение.

Определените от първоинстанционния съд наказания са справедливи и напълно съответстват на тежестта на извършените от подсъдимия деяния и чрез тях ще се изпълнят целите по чл.36, ал.1 от НК, като при определянето им, районният съд е проявил максимално възможното снизхождение.

Предвид, че подсъдимият е осъден за извършени две престъпления в условията на реална съвкупност, правилно решаващият съд на основание чл.23, ал.1 от НК му е определил едно общо наказание, по-тежкото от двете, а именно глоба в размер на 1500 лева и на основание чл.23, ал.2 от НК е присъединил и наказанието „обществено порицание“.

Предвид описаната по-горе фактическа обстановка и безспорно установеното, че подсъдимия е извършил престъпленията по чл.130, ал.1 НК и по чл.148, ал.1, т.1, във вр. с чл.146, ал.1 НК, за приетите за разглеждане в наказателното производство граждански искиове, правилно решаващия съд е приел, че са налице всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД, а именно противоправно поведение, настъпила вреда и причинна връзка между тях. Пострадалият А. Д. е претърпял неимуществени вреди, за които обезщетението се определя според критерия за справедливост съгласно чл.52 от ЗЗД. Безспорно е също, че пострадалият е преживял физически болки и страдания в резултат на причиненото му телесно увреждане, както и унижение и накърняване на честта и достойнството му вследствие на отправената му обида. При определяне размера на обезщетението за причинените неимуществени вреди, решаващия съд е съобразил в пълна степен вида и характера на телесните повреди, а именно, че в случая е налице относително нисък интензитет на болезнените усещания, причинени от подобни травми и обичайно краткия възстановителен процес. Настоящата съдебна инстанция намира, че болката и

страданието, както и негативните изживявания вследствие на нанесената лека телесна повреда правилно е прието, че същите ще бъдат компенсирани от подсъдимия със сумата от 1500 лева, която сума ще обезщети в пълна степен претърпените от тъжителя неимуществени вреди от това престъпно деяние.

Справедлива, достатъчна и съответна на претърпените от тъжителя неимуществените вреди – унижение, неудобство, накърнените чест и достойнство в резултат на престъплението обида, която е нанесена публично, е и определената от районния съд сума в размер на 1000 лева. Според настоящият съдебен състав тази сума ще репарира в пълна степен описаните негативни изживявания.

Определените суми като парично обезщетение, както също правилно е определил районния съд се дължат от датата на увреждането, а именно от 26.09.2022г. до окончателното им изплащане.

Предвид изхода на делото, подсъдимият Х. М. отново правилно е осъден да заплати на тъжителя и направените от него разноски по делото, както и по сметка на районен съд К. държавна такса върху уважените размери на гражданските искиове.

В хода на първоинстанционното производство и при постановяване на присъдата на К.йския районен съд не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обосновават изменението или отмяната на обжалвания съдебен акт на това основание.

Имайки предвид изложеното, следва да се постанови решение, с което обжалваната присъда да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна.

С оглед изхода от разгледаното обжалване, подсъдимият следва да бъде осъден на заплати на тъжителя и претендираните разноски от него за въззивната инстанция, а именно адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

Предвид изложеното и на основание чл.338, във вр. с чл.334 т. 6 от НПК, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 23/09.05.2023 г., постановена по НЧХД № 914/2022 г. по описа на К.йския районен.

ОСЪЖДА Х. Ю. М. от гр.М., обл.К., с ЕГН *****, да заплати на А. Д. Д. от с.А., обл.К., с ЕГН *****, сумата в размер на 500.00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____